

Quants fills té?

Jo he tingut deu fills però en tinc vuit de vius. Una filla és a Mataró, una altra a Tiana, una a Sarrià, un a Cassà, un fill i una filla aquí, a Quart i un altre fill i una altra filla aquí a casa.

Hi anava molt a Quart quan ja vivia aquí a Can Serra?

A Quart no hi anava gaire. Hi solia anar quan batíem. Quan segàvem a vegades hi anava a comprar a la carnisseria però passat d'això a comprar a Quart als establiments, s'ha de dir que no hi he anat mai. Quan hi havia la meva sogra hi anava sempre ella i quan va ser morta la meva sogra, aquesta mainada anaven a col.legi i ja hi anaven ells sempre a comprar. Així que jo a Quart..., moltes coses poc que sé on són, jo. La Creueta sí que la coneixia però ara ja quasi bé no conec a ningú.

Abans es feia el pa vostè?

Encara nosaltres teníem una mica de farina. El meu home anava a portar feixos a un flequer de Girona. Érem molta colla. El pa jo me'l feia de farina de blat, de blat de moro no en vam pas fer mai.

El farro el feia pels porcs però també n'havíem menjat. Féiem farinetes de blat de moro. La farina la féiem aquí. Primer l'havien fet a la farinera de La Creueta i llavors de Girona. I la portàvem a casa i llavors la pastàvem.

Se'n recorda de quan va esclatar la Guerra Civil?

Sí, que van dir que a Girona n'havien matat un.

Com la van passar la guerra?

No gaire bé. Teníem gent a casa. Recollíem a molta gent. Vam recollir al metge Busquets i a molts.

Repartíem el pa. Es feia pa a casa perquè havíem recollit a un flequer. Havíem guardat una saca de farina que havíem amagada perquè se l'havien enduta tota. N'havíem recollit una saca, pastàvem, pastava aquell flequer, i tothom que passava, als soldats, els hi donàvem un parell d'ous i un tall de pa. Això ja era la reculada, els rojos.

Així, els hi van agafar la farina?

Sí, se'ns emportaven la farina. Hi havia un armari en un quarto, al cim hi havia un guarda-robes i allò feia una banda tot endins i hi vam posar un sac de farina allà dins i llavors tapat amb aquell guarda-robes. I no es veia res i així en vàrem salvar una saca.

S'amagaven durant la guerra?

A vegades a la mainada se'ls emportaven, llavors l'Angelina era petita, l'Angelina. Se'ls emportaven cap a bosc.

Li havien explicat alguna vegada com se va fer el Carrilet?

Sé que els meus oncles, els germans del meu pare, hi treballaven amb els carros. Traginaven les pedres i les coses per fer el tren, el carrilet.

Vostè hi devia haver anat moltes vegades amb el carrilet...

Pujava moltes vegades al Carrilet, sí, moltes vegades. Sí, els diumenges abans quan festejàvem. Havia anat algunes vegades a Cassà en temps de la guerra. Els dissabtes a Girona, a vegades a peu, a vegades amb el tren..., anàvem a La Creueta i llavors amb el cotxe. Havia anat amb en Pere Vila.

El coneixia, a en Pere Vila?

Amb en Pere Vila, tantes vegades que hi havia ballat! És de la meva edat, té vuit mesos menos que jo.

Llavors hi devia haver molt poques carreteres...

Me'n recordo que van fer la carretera dels Àngels i la que passa per aquí, la de Sant Feliu, me'n recordo que la van enquitrinar. Me'n recordo que abans, hi havia una pols quan no hi era! A l'estiu feia molta polseguera la carretera.

Quin és el primer cotxe al que va pujar?

Vaig anar amb un cotxe d'en Pere Vila, per les fires. No me'n recordo com li deien a aquell cotxe. Era un cotxe vell, que ell va començar de fer viatges. Va ser el primer cotxe que vaig pujar. Era per anar a mercat, l'anàvem a esperar a la carretera.

Quin és el viatge més llarg que ha fet?

El viatge més llarg que he fet ha sigut a Barcelona. No fa molts anys que hi sóc anat, encara. De viatge de nuvis vaig anar a Barcelona, a Montserrat.

A Quart, hi va molt sovint?

Hi vaig de tant en tant, quan vaig a missa. Al poble no gaire.

Què ha sigut el més desagradable de la seva vida?

Quan se van morir els meus fills i quan es va morir el meu home jo tenia 54 anys i ell 60. El fill més petit tenia tretze anys. El gran ja feia el servei perquè era voluntari.

I el més maco?

El més maco de la meua vida va ser quan era jove. Quan anàvem a ballar. Anàvem a Girona a peu. Anàvem al Centre Republicà al carrer del Carme. Anàvem i tornàvem a peu.

Al cine no hi anàvem gaire. De tant en tant, no gaire. Quan festejava, llavors sí que hi vam anar. Abans el cine era mut.

M'agradava molt anar a ballar. Abans feien el ball del ram i un ballava amb el ram gros i els altres compraven rams petits i ballàvem ball de ram. A vegades eren ampolles de colònia, una vegada a La Cellera vaig ballar amb caramels. Encara tinc una figura, aquesta era de Llambilles. També en tenia una de Sant Daniel, una de la Cellera... Allà hi tenia una meua tia i hi anava a festa major.